

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Mes del rosari

El mes d'octubre es anomenat el mes del rosari. Un mes que recorda la vigència del sant rosari, oració que centra la nostra atenció en els misteris de Crist, els misteris de la nostra salvació a través de la mirada de Maria, la seva mare. Era en altres temps la oració universal dels fidels laics, de les famílies catòliques i de quasi totes les reunions de caràcter religiós. Els papes —en especial Lleó XIII— sempre van recomanar aquesta pregària amb les paraules més encomiàstiques. Tanmateix, la ràdio, la televisió i altres distraccions van anar desplaçant el rosari com a pregària familiar i pràcticament podem dir que no fou substituïda per cap altre pregària, extingint-se en molts casos

l'espiritualitat familiar. És, sens dubte, una pregària contemplativa, a vegades denigrada pel seu caràcter repetitiu i poc intel·lectual. No som en temps fàcils per a la contemplació però el magisteri papal segueix insistint sobre la vigència i el valor del rosari. Joan Pau-II ha parlat de «la riquesa d'aquesta oració tradicional, que té la senzillesa d'una oració popular, però també la profunditat teològica d'una oració adequada per qui sent l'exigència d'una contemplació més intensa». És qüestió d'intentar-ho: de buscar el moment i el lloc adequat i de posar intencions, preocupacions de la vida diària en mans de Maria, sense oblidar aquella sentència del beat Joan XXIII: «el pitjor rosari és el que no es resa».

Diumenge XXVIII de durant l'any | Cicle B

Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 7,7-11)

Vaig pregar Déu que em donés enteniment, i m'ho concedí, vaig cridar l'Esperit de saviesa, i em vingué. La prefereixo a ceptres i trons, i, comparada amb ella, tinc la riquesa per no-res. Ni tan sols la comparo amb les pedres més precioses, perquè tot l'or del món, al seu costat, no val ni un gra de sorra, i la plata no val més que el fang. L'aprecio més que la salut i que la boniquesa, i vull que em faci de llum, perquè la seva claror no s'apaga mai. Juntament amb la saviesa m'han vingut tots els béns, duia les mans plenes de riqueses incomptables.

Salm responsorial (salm 89)

Que el vostre amor, Senyor, no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida.

Lectura de la carta als cristians hebreus (He 4,12-13)

La paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos, i esclareix les intencions i els pensaments del cor. A tot el món creat no hi ha res que Déu no vegi clarament; tot és nu i descobert davant els ulls d'aquell a qui haurem de donar comptes.

Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 10,17-30)

Un dia que Jesús sortia de camí un home corre-gué, s'agenollà als seus peus i li preguntava: «Bon mestre, què haig de fer per posseir la vida eterna?» Jesús li digué: Per què em tractes de bo? De bo només ho és Déu. Ja saps què diuen els manaments: «No matis, no cometis adulteri, no robis, no declaris en fals contra un altre, no facis cap frau, honra el pare i la mare.» Ell li respongué: «Mestre, tot això ja ho he complert des de jove.» Jesús se'l mirà amb afecte i li digué: «Encara et falta una cosa: vés a vendre tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor guardat en el cel. Després torna i vine amb mi.» Aquesta resposta de Jesús el contrarià i se'n anà tot trist, perquè era molt ric. Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als deixebles: «Per als qui són rics, que n'és, de difícil, d'entrar al regne de Déu!» Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren sorpresos. Però Jesús els tornà a dir: «Fills meus, què n'és de difícil, d'entrar al regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al regne de Déu.» Ells quedaren encara més sorpresos i deien entre ells: «I qui es podrà salvar?» Jesús se'ls mirà i els digué: «Als homes els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot.»

2

full

Esclarir intencions i pensaments | Mn. Marc Majà i Guiu

Una de les coses que els infants aprenen al parvulari és a fer i desfer nusos. Des dels nusos de les bambes fins als nusos d'una corda de saltar, nens i nenes han d'aprendre a observar la trajectòria que segueix el fil i, així, espavilar-se per saber «fer i desfer». És simpàtic adonar-se com sovint, per als infants, és molt més fàcil fer un nus ben enreussat, giragonsant el fil de qualsevol manera, que no pas desfer-lo. Si, per exemple, observem a un nen en el moment d'intentar desfer un cordill que se li ha embolicat, molt probablement veurem com, després de tibar per totes bandes (i, així, estrènyer i fer encara més fort el nus!), acabarà per deixar estar l'intent, donant-ho per impossible. I és que per desfer un bon cabdell fa falta traça i paciència, dos elements certament escassos en els infants. Moltes vega-

des els adults, quan ens trobem amb els nusos de la vida, procedim com els infants: sense massa traça ni paciència tibem la situació pels seus extrems, fent-nos creure a nosaltres mateixos que, a base de cops bruscos, deslligarem el problema. El resultat acostuma a ser ben pobre i trist: el nus s'estreny i, al final, ja no sabem per on agafar-lo. «La paraula de Déu és viva i eficaç (...): arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos, i esclareix les intencions i els pensaments del cor». Efectivament, la paraula de Déu fa llum sobre els problemes de la nostra vida (de manera que puguem reconèixer els seus cabdells interns) i, al mateix temps, ens amoreix el cor (a fi que siguem pacients i traçuts per desfer-los). «Als homes els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot.»

«Els creients s'enforteixen creient (S. Agustí)» |

Romà Casanova, bisbe de Vic

Una dada que no podem negar és que la fe cristiana va perdent la seva força entre nosaltres. Les paraules del Papa es poden aplicar a la nostra terra: «En àmplies zones del món la fe corre el perill d'extingir-se com una flama que no troba ja aliment. Ens trobem davant una crisi profunda de fe, davant una pèrdua del sentit religiós que constitueix el major desafiament per a l'Església d'avui.»

Avui, 14 d'octubre, iniciem diocesanalment l'Any de la Fe. Hem estat convocats a la nostra Catedral per viure junts aquesta obertura i llançar-nos decididament a viure amb intensitat el temps de gràcia que el Senyor ens concedeix. L'Any de la Fe ha de ser de manera especial un any per creure amb més intensitat; i, al mateix temps, un any per comunicar la fe a les persones que tenim al nostre costat. Tant de bo que no hi hagi cap parròquia, cap poble, cap ciutat, cap casa, cap persona de la nostra diòcesi que aquest any no professés la fe de manera nova o que no escoltés la proposta de la fe cristiana!

Sant Agustí deia en uns dels seus escrits: «Els creients s'enforteixen creient.» i Benet XVI comenta: «La fe només creix i s'enforteix creient; no hi ha una altra possibilitat per posseir la certesa sobre la pròpia vida que abandonar-se en un in crescendo continu, a les mans d'un amor que s'experimenta sempre més gran, perquè té el seu origen en Déu» (Porta fidei,7).

És això el que us dic en els primers moments de

l'Any de la Fe: Enfortiu la vostra fe creient! Com a cosa ben concreta us convido a fer cada dia la professió de fe cristiana, a recitar, en esperit de pregària, el Credo. Feu-ho personalment. Feu-ho comunitàriament. Feu-ho en família. La profunditat de la fe cristiana és present en les paraules del Credo. Recitant-lo conscientment i confiant en Déu que no pot ni enganyar-se ni enganyar-nos, entrem en la profunditat de la fe cristiana. No hi ha res que cregui l'Església que no sigui present en el nostre Credo. Tota realitat contrària a la fe desapareix en el cor del qui amb humilitat i veritat recita la nostra professió de fe.

En la lletra del credo —aquell que recitem tots els cristians i que ho han fet i ho faran tant i tants cristians— hi ha infinitament més profunditat en reserva i actualitat en potència que en totes les explicacions o en totes les reduccions crítiques que pretenguessin superar-lo. El credo ens ensenya i ens porta al misteri de la Trinitat divina. En aquest misteri consisteix la nostra fe. No hi té en essència cap altre contingut que el Déu únic en la Trinitat divina i tota la seva obra de salvació a favor nostre. La fe ens fa descobrir i viure cada dia la gran novetat: Som estimats de Déu, del Déu tres vegades sant! Si poséssim la fe en el lloc que li pertoca, en el centre del nostre cor, quantes realitats noves de vida veritable i d'amor solidari sorgirien entre nosaltres, sense quasi ni adonar-nos!

Agenda litúrgica de la setmana

14 ■ Diumenge XXVIII de durant l'any. / Cicle B. Sant Calixt, papa i màrtir (155-222). Santa Fortunata, màrtir (c281-c298).

Lectures: Saviesa 7,7-11 / Salm 89 / Hebreus 4,12-13 / Marc 10,17-30

Litúrgia de les hores: Setmana IV

15 □ Dilluns. Santa Teresa de Jesús, doctora de l'Església (1515-1582).

Lectures: Cròniques 15,3-4.15-16;1-2 / Salm 26 / Lluc 11,27-28

16 ■ Dimarts. Sant Galderic, pagès

(830-900). Santa Hedvig, religiosa (1180-1243). Santa Margarida Maria Alacoque, verge (1647-1690).

Lectures: Romans 1,16-25 / Salm 18 / Lluc 11,37-41

17 ■ Dimecres. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe i màrtir (†107).

Lectures: Romans 2,1-11 / Salm 61 / Lluc 11,42-46

18 ■ Dijous. Sant Lluc, evangelista. *Lectures:* Eclesiàstic 15,1-6 / Salm 88 / Mateu 11,25-30

19 ■ Divendres. Sant Pau de la Creu, prevere (1694-1775). Sant

Pere d'Alcàntara, prevere franciscà (1499-1562).

Lectures: Romans 4,1-8 / Salm 31 / Lluc 12,1-7

20 ■ Dissabte. Santa Irene, màrtir (s. VI). Santa Adelina, verge (†1125).

Lectures: Romans 4,13.16-18 / Salm 104 / Lluc 12,8-12

21 ■ Diumenge XXIX de durant l'any. / Cicle B. Santa Úrsula, màrtir (s.X). Sant Hilarió, abat (306-371). Santa Griselda, verge.

Lectures: Isaïes 53,10-11 / Salm 32 / Hebreus 4,14-16 / Marc 10,35-45

Va estar casat Jesús? | Redacció

El passat 18 de setembre, la professora Karen L. King, oferí una conferència durant el desè congrés internacional d'estudis coptes, a l'Institut Agustinià de Roma, a pocs metres de la plaça de Sant Pere. Poques hores després, el titular de la cadena nord-americana Fox era «la descoberta d'una estudianta de Harvard fa entendre que Jesús tenia una dona». La professora es va cuidar de tenir el seu moment de glòria, tota la premsa americana avisada d'antuvi i roda de premsa prèvia al congrés per preparar la exclusiva mundial. La notícia s'ha escampat pel món amb l'escandalós titular.

L'estudianta va oferir en la seva conferència el fragment un papir que conté una frase entre Jesús i els seus deixebles fent referència a una personatge femení, Maria, que defineix com 'la meva dona' (ta-hime/ tatshime en copte, significat 'dona').

El professor Alberto Camplani a *l'Osservatore Romano* ha afirmat el papir és del segle IV i que el text no és de dos segles abans com sosté l'estudianta americana. A més, afirma que és sospitós que el papir no hagi estat descobert en una excavació sinó en un mercat d'antiguitats.

Per altra banda, Karen L. King no considera tampoc que el text sigui una prova històrica de que Jesús fos casat, sinó un intent de revaloritzar el matrimoni. Per Camplani tampoc es així, «ja que són expressions completament metafòriques, que simbolitzen la consubstancialitat espiritual entre Jesús i els seus deixebles».

En una primera valoració dels experts, el professor Francis Watson, de la universitat de Durham, afirma que el text és un mosaic de frases que s'han extret de l'evangeli apocrif de Tomàs. Per altra banda, el professor Antonio Piñero, catedràtic de la Universitat Complutense de Madrid, ha fet un primer anàlisi del papir i afirma que el Jesús que parla no seria el terrestre sinó el Jesús el Revelador que prové de l'àmbit celestial. Quan Jesús diu «la meva dona», es refereix a la unió espiritual proposada pels gnòstics —corrent de pensament del qual parlarem més avall— als quals els agradava d'utilitzar metà-

fores sexuals per parlar de la unió de l'home amb la divinitat. Per tant, en cap cas es pot concloure que el text del papir sigui una prova que Jesús va estar casat, com ens han fet entendre aquests dies les sensacionalistes notícies.

El testimoni evangèlic

Les dades que ens ofereixen els evangelis indiquen que Jesús va viure a Natzaret i que quan tenia trenta anys, va iniciar el seu ministeri públic. Durant la seva vida pública trobem dones amb les quals manté amistat (Lc 10, 38-42) i altres que el segueixen (Lc 8, 2-3). En cap moment dels evangelis se'ns diu que fos un home cèlibe, casat o vidu. Si que parlen de la seva família —mare, 'germans'— però mai parla de la seva dona.

Mai la tradició ha parlat d'un matrimoni de Jesús i ho fa no per denigrar la institució matrimonial, o perquè

Pintura representant Maria Magdalena

ho cregués incompatible amb la divinitat de Jesús, sinó per una simple adequació a la realitat històrica.

Els rabins eren casats

Un dels arguments favorables a que Jesús fos un home casat era que els rabins del segle I ho eren tots. La conclusió és que com que Jesús era un rabí i els rabins no vivien mai en celibat, per tant Jesús fou un home casat i abandonà dona i fills quan es dedicà al seu ministeri públic. Tanmateix, els biblistes han trobat alguna excepció a aquesta norma, com la del Rabí Simeón ben Azzai, que, quan era acusat de romandre solter, deia: 'la meua ànima està enamorada de la Torà' (*Talmud de Babilonia*).

Hi ha diverses respostes a aquesta objecció. Hi ha dades històriques que demostren que en el judaisme del segle I es vivia el celibat en diversos grups: essenis, Qumram i els terapeutes d'Egipte. A més, personatges de l'Antic Testament com Jeremies, o del Nou, com Joan Baptista, es van mantenir cèlibes. Per tant no es pot afirmar l'absència del celibat en l'època de Jesús.

Tanmateix, encara que el celibat no estigués present en el context vital, cultural i religiós de Jesús, tampoc es podria concloure per aquest motiu que Jesús va estar casat. Les dades històriques demostren que Jesús va voler romandre cèlibe, ell mateix, sense menystenir el matrimoni, parla del celibat per

causa del Regne de Déu (cf. Mt 19,12), tot i que no tothom ho pot entendre.

La relació entre Jesús i Maria Magdalena

Dels Evangelis es desprèn que Maria Magdalena tenia un gran amor per Jesús. Havia estat alliberada de set dimonis, el seguia com a deixeble, i l'assistia amb els seus béns (Lc 8, 2-3). Va estar amb les altres dones en el moment de la crucifixió de Jesús (Mc 15, 40-41) i va ser, segons l'evangeli de sant Joan, la primera persona a qui es va aparèixer Jesús després de la resurrecció. De tot això no es conclou que Maria Magdalena fos una pecadora ni molt menys que fos la dona de Jesús.

Els arguments a favor d'això darrer es basen en alguns evangelis apòcrifs, molt posteriors als evangelis canònics i sense valor històric, ja que estan ideologitzats pel pensament gnòstic. Els gnosticisme era una sèrie de corrents filosòfico-religioses que van barrejar-se amb el cristianisme, amb una reinterpretació del pensament evangèlic en base a pressupòsits filosòfics (dualisme entre matèria i esperit que no admet l'encarnació de Déu).

En aquests textos apareix Maria Magdalena com la dipositària d'unes revelacions de Jesús després de la resurrecció, tanmateix sovint la seva figura es denigra reflectint el despreci que sentien alguns gnòstics per la condició femenina. En canvi, avui s'ha llegit això com l'oposició de l'Església oficial respecte al lideratge de Maria Magdalena, com a amiga especial de Jesús i dipositària del seu missatge.

En algun apòcrif com en l'evangeli de Felip, Magdalena es presentada per un model de gnòstica, com a símbol espiritual de seguiment de Crist i d'unió perfecta amb ell. En aquest context, parla d'un petó de Jesús amb Magdalena, que simbolitza aquesta unió, una espècie de sagrament superior al baptisme i a l'eucaristia, pels gnòstics. Com hem vist anteriorment, era molt freqüent en els textos gnòstics utilitzar simbologia amorosa o sexual. Però del text no es dedueix en cap cas una referència a una relació sexual entre Jesús i Maria Magdalena com un fet històric.

El toc de l'Angelus

L'oració de l'Angelus estava ben arrelada en la nostra terra. No hi havia parròquia que no fes el toc d'oració per tres vegades al dia, i els camperols deixaven, per un moment, el treball per meditar piadosament les paraules de l'àngel a Maria Verge. El Sant Pare ha recordat la importància de tal devoció essent bo de practicar-la tres vegades al dia. Jo la recomano abans dels tres àpats importants de la jornada; són uns bons moments per poder resar en família. Ja és una costum que el Papa el resi públicament al migdia. Ràdio Nacional al

migdia, feia una colla d'anys, ajudava a molts oients a practicar-la, radiant l'Angelus amb la mateixa veu del Papa o d'altres formes...Han passat els anys...La cosa religiosa oficial, com tantes altres coses, ha canviat molt...Som al 2012, però moltíssims cristians d'arreu del món, a les 12 del migdia amb el Papa o quan tenen costum, resen l'Angelus.

Antoni Ma. Bausili, prevere (*extret del Full d'Òdena*).

El toc d'oració o Angelus

L'Angel del Senyor anuncià a Maria,
i concebé per obra de l'Esperit Sant. *Avemaria.*
Heus aquí l'Esclava del Senyor,
faci's en mi segons la vostra paraula. *Avemaria*
El Verb s'encarnà,
i habità entre nosaltres. *Avemaria.*
Pregueu per nosaltres santa Mare de Déu,
perquè siguem dignes de les promeses de
Nostre Senyor Jesucrist.
Preguem. Infoneu Senyor la gràcia en els nostres
cors, ja que per l'anunci de l'àngel hem conegut
l'encarnació del vostre Fill, siguem conduïts per
la seva passió i la seva mort, a la gloria de la seva
resurrecció. Per Jesucrist Senyor Nostre.
Tres gloria al Pare. Descansin en Pau.

Breus

» «Que brilli la vostra llum» (Mt 5, 16), lema del curs de les parròquies de Torelló

El consell pastoral interparroquial de Torelló va decidir el lema pastoral per al nou curs, recordant el 50è aniversari del concili Vaticà II, l'any de la fe convocat pel Papa i el pla pastoral diocesà centrat en l'eucaristia. Des de les parròquies es desitja que «tan de bo el lema ens ajudi a donar llum en moments de massa foscor».

» Mn. Jordi Ripoll s'acomiada com a rector de Sant Martí de Sentfores

El passat 23 de setembre, amb una solemne missa concelebrada, Mn. Jordi Ripoll va celebrar una acció de gràcies en motiu dels 40 anys en què ha estat el

pastor de la parròquia de Sant Martí de Sentfores (Vic). Els cants van anar a càrrec de l'Orfeó Vigatà, dirigit per Benet Camps, a l'orgue Angelina Puidellívol.

» Nova il·luminació nocturna al santuari de Viladordis

Aquest mes de setembre s'ha realitzat —a càrrec de l'Ajuntament de Manresa— una millora a en l'il·luminació nocturna al voltant del santuari de la Mare de Déu de la Salut, a Viladordis (Bages). Segons el seu rector, Mn. Joan Antoni Castillo, «amb aquesta intervenció es vol aconseguir, primer de tot, la il·luminació, però també vol tenir un caràcter dissuassori per aquells que no són cívics».

Reconeixements a l'Església: Bertone i Càritas

El dimarts 25 de setembre, a la tarda, al Monestir de Pedralbes de Barcelona, el rei Joan Carles I va lliurar el IV Premi Internacional Comte de Barcelona al Sr. Cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà. El cardenal Bertone va agrair el guardó i en el seu parlament va recalcar el valor de la comprensió, l'esforç, el diàleg, l'entesa i la cooperació de tothom per assegurar la concòrdia. Va afegir que d'aquesta manera es poden superar crisis i reptes avui molt presents i ardues i va remarcar que moments crítics com l'actual exigeixen com mai unir voluntats per aconseguir allò que beneficia tothom, venent pessimismes i horitzons curts.

El jurat va concedir-li el premi valorant la seva tempraça, prudència i esperit d'obertura en afinada sintonia amb el Sant Pare, va reconèixer el seu paper en la política internacional de la Santa Seu i en l'organització dels desplaçaments de Benet XVI i va valorar la tasca tenaç i constant del secretari d'Estat a Cuba, i la tasca social que exerceix l'Església catòlica amb els més desfavorits. El cardenal Bertone va anunciar que lliurarà l'import total del premi, dotat amb 60.000€, a finalitats benèfiques: la meitat per al programa «Joves a l'atur», de Càritas Diocesana de Barcelona, i l'altra meitat per a projectes del Grup Guadalupe a Nicaragua.

Per altra banda, el propassat dilluns 10 de setembre, va tenir lloc al Palau del Parlament de Catalunya, a Barcelona, l'acte de lliurament de la medalla d'honor del Parlament, en la categoria d'or, a la Fundació Càritas Catalunya i a Òmnium Cultural. La medalla d'honor del Parlament és una distinció creada per la Mesa l'any 2000, i s'atorga a personalitats o institucions que mereixen un reconeixement excepcional.

El Sr. Eugeni Gay, vicepresident del Tribunal Constitucional, va glossar la trajectòria de Càritas

Carme Borbonès, presidenta de Càritas Catalunya

Catalunya i en va destacar el paper històric al costat dels més desfavorits i en la lluita per situar les persones en el centre de l'interès polític i social. A continuació, la M. Hble. Sra. de Gispert va lliurar la medalla al cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, i a la presidenta de la institució, Sra. Carme Borbonès.

La presidenta del Parlament va dir que Càritas Catalunya és «un referent en la lluita quotidiana contra la pobresa», una lluita que «ennobleix la nostra societat» i que «ensenya com conjugar des d'un sentiment fraternal el verb "ajudar"».

El Sr. Cardenal va agrair al Parlament de Catalunya la concessió de la medalla d'honor a Càritas Catalunya i va afirmar que el guardó és el «reconeixement al treball de l'entitat i de totes les càritas diocesanes, els seus voluntaris i professionals i la generositat dels qui fan els seus donatius». El Sr. Cardenal va afegir que «Càritas Catalunya és sinònim de valoració de la dignitat de la persona humana que sofreix la pobresa i la marginació, d'apropament i acolliment a les persones necessitades i és sinònim, també, del treball que fa per tal que aquest ajut pugui ser innecessari més endavant». El Sr. Cardenal va recordar que «parlar de Càritas des del nivell de Catalunya fins al nivell parroquial és parlar de l'Església, de les parròquies que viuen i practiquen l'encàrrec de Jesús d'estimar els germans com ell ens estima» i va afegir també que Càritas «atén els més necessitats a peu de carrer» i que pot fer aquest treball «gràcies a més de 9.000 voluntaris a Catalunya, que donen afecte, temps i diners. Són els grans protagonistes de l'amor i de l'ajut als més pobres, marginats i últims de la societat, que són cada dia més degut a la crisi econòmica».

A la vora del foc | El Concili Vaticà II, quina gràcia de Déu! | Climent Forner.

El proppassat dia 11 va fer cinquanta anys de l'inici del Concili Vaticà II, l'esdeveniment eclesial més transcendent del segle XX, sens dubte. Quina gràcia de Déu! Almenys per a aquells que el vam viure amb il·lusió, la immensa majoria de clergues i fidels d'aquest país, Catalunya. Ens féu un grandíssim bé. Sort en vam tenir! I sort en tenim encara, malgrat tot: la llibertat de pensament i de consciència (sense menystenir, al contrari, el magisteri eclesiàstic); la centralitat de Jesucrist i de l'Evangeli; la importància de la Paraula de Déu; la missa en català i de cara al poble concelebrant; el sacerdoci concebut com a servei fraternal, no com a poder jeràrquic; el compromís humà, social i fins polític (ben entès) del cristianisme; l'opció preferencial pels pobres; la col·legialitat episcopal; l'Església vista com a Poble de Déu, tot ell reial, sacerdotal i profètic; la rellevància del laicat (masculí i femení) i dels Consells Presbiterals i Pastors; la necessitat del diàleg ecumènic; l'obertura positiva al món modern; la llibertat religiosa; la dignitat de tota persona; els drets humans individuals i col·lectius; la pau com a fruit de la justícia, etcètera. Tot un «aggiornamento» de l'Església?

El Vaticà II, encara que fos un concili molt més pastoral que doctrinal, a l'inrevés de molts altres dels celebrats al llarg de la història, als capellans que, de seminaristes, havíem estat forjats en uns ambients molt resclosits, ens va ajudar a obrir de bat a bat la ment

i el cor, a poder respirar, que diguéssim. És aquell símil de la font d'aigua fresca al mig de la plaça pública, inventat pel papa Joan XXIII. En veure com han anat les coses posteriorment i la mateixa situació actual de l'Església, tan decebedora, hi ha qui diu que convindria un altre Concili, com un Vaticà III. Jo no ho crec així: el que caldria, a parer meu, és continuar explotant sense parar la mina d'or del Vaticà II, riquíssima com és, i de la qual n'hem extret ben poc encara. Com de l'Evangeli de Jesús, posem per cas. La por ens té massa tenallats. Ah, si creguéssim més en l'Esperit Sant!

En aquells temps del Concili, jo era rector de Navàs. Deixeu-me dir que els navassencs el vam poder seguir molt de prop, gràcies als mossens Antoni Deig i Josep Perarnau que, companys com eren de viatge del Dr. Josep Pont i Gol (tres homes conciliars a tot ser-ho), anant i venint de Roma ens en parlaven a dojo, fins en conferències i jornades d'estudi.

El canvi de la sotana pel clergyman no fou circumstancial sinó molt significatiu. Com ho és aquesta anècdota: Quan, mort el gran profeta impulsor, Pau VI ja presidia les sessions posteriors de l'assemblea, recordo que vaig anar a la Ciutat Eterna amb familiars meus i que, gràcies al Perarnau, hi poguérem treure el cap; era en aquella llotja o tribuna destinada als consultors. I sabeu què? L'única dona que s'hi féu present, mirada amb sorpresa per tot-hom, sabeu qui era? La meva germana Anita!

Llibres | Els «Documents del Concili Vaticà II» en edició popular

«Els bisbes agrupats en la Conferència Episcopal Tarraconense desitgem posar a l'abast dels fidels i de totes les persones de bona voluntat una edició popular dels documents conciliars, com un dels fruits de l'Any de la fe». Així ho manifesta l'arquebisbe metropolità de Tarragona, Jaume Pujol, en la pàgina de Presentació. L'encarregat de dur-ho a terme ha estat Publicacions de l'Abadia de Montserrat que ha reproduït el mateix text i format que Documents d'Església, núms. 1009-1013. La traducció és del P. Bernabé Dalmau. (16,50x24, 208 pàgs. 16 euros). Objectiu: «Els documents conciliars han de ser coneguts i estimats, llegits i aplicats a l'interior d'una Església que viu la seva missió enmig del món.»

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60